

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222010387
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2222010387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 10.08.2022 pod sp. zn. 14T/52/2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.10.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o ochrannom liečení.

Ostatné výroky rozsudku zostávajú nezmenené.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/, písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase niekedy v mesiaci júl 2021 až do 9. januára 2022, okrem dňa 29.09.2021 o 14.15 hod., kedy došlo k fyzickému napadnutiu poškodenej C. D., za ktorý bol Okresným úradom Dunajská Streda, Odbor všeobecnej vnútornej správy prejednaný a postihnutý pokutou vo výške 20,- € za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e/ zákona 372/1990 Zb. o priestupkoch v rámci konania č. OU-DS-OVVS-2021/019419, na adrese E. XXX, F. G., okres Dunajská Streda a na iných adresách v meste F. G., okres Dunajská Streda, kde býval spoločne so svojou družkou poškodenou C. D., nar. XX.XX.XXXX, a so spoločným maloletým dieťaťom a maloletým dieťaťom poškodenej, poškodenej neustále, bezdôvodne vulgárne nadával, osočoval ju a v nepravidelných časových intervaloch ju bez dôvodu fyzicky napádal tak, že ju fackal dlaňou, udieral ju do hlavy dlaňou, kopal ju do rôznych častí tela, pričom dňa 29.10.2021 poškodenú, ktorá bola v tom čase asi v 5. týždni tehotenstva, o čom mal obžalovaný vedomosť, ju napadol takým spôsobom, že ju zbil železnou lopatou, v dôsledku čoho poškodená potratila, avšak lekára nevyhľadala, nakoľko jej to obžalovaný neumožnil, obmedzoval poškodenú, ktorá nemohla ísť ani do obchodu, pretože na ňu žiarlil, kvôli čomu sa poškodená presne nezisteného dňa v mesiaci november 2021 odšťahovala aj so svojimi dvoma maloletými deťmi na adresu H. XX, F. G., okres Dunajská Streda, približne po dvoch týždňoch sa však zmierili a spolu sa s obžalovaným presťahovali na adresu I. XX, F. G., okres Dunajská Streda, kde žili v spoločnej domácnosti až do 09.01.2022, pričom v tomto období obžalovaný každodenne útočil na poškodenú a to slovné, osočoval ju a tiež ju bil vyššie popísaným spôsobom, pričom obžalovaný na vyššie uvedených miestach v presne nezistenom čase a dňa vo vyššie uvedenom období opakovane fyzicky napádal aj maloletého G. nar. XX.XX.XXXX, a maloletého G. nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že im

dával facky, bil ich do chrbta, obmedzoval ich v bežných denných aktivitách, vulgárne im nadával, v dôsledku čoho mali maloletí M.G. i M.N. z neho veľký strach a báli sa ho, následne dňa 09.01.2022 v čase okolo 14.00 hod. potom čo obžalovaný osprchoval maloletého G., nar. XX.XX.XXXX studenou vodou, vyfackal poškodenú, ktorej uviedol, " že sa už nevedel dočkať, kedy jej mama odíde, lebo už tohto mala veľa na rováši , lebo sa pozerala po cudzích chlapoch", pričom zároveň jej uviedol, že rozbije pohár a črepinou jej rozseká tvár, aby už nemohla patriť nikomu inému, pričom poškodená v obave o svoj život a zdravie požiadala svojho maloletého syna G., aby išiel pre pomoc, na čo obžalovaný uviedol maloletému G., že ak to urobí, tak mu rozkopne hlavu a ďalej sa približoval k poškodenej, ktorej sa však podarilo utiecť z bytu, bežala ku svojej kamarátke, ktorá zavolala pomoc, následne sa za prítomnosti príslušníkov Mestskej polície Veľký Meder vrátila po svoje maloleté deti, kedy jej maloletý G. uviedol, že obžalovaný mu povedal, že poškodenej neublíži, ale ju zabije, pričom vyššie popísaným konaním spôsoboval poškodenej nielen fyzické, ale aj psychické utrpenie, v podobe neustáleho strachu a stresu o svoj život a zdravie, ako aj o život a zdravie svojich detí, čo vyústilo až do toho, že sa u poškodenej vyvinula vážna duševná porucha, a to posttraumatická stresová porucha, ktorou poškodená začala trpieť v presne nezistenom období počas súžitia s obžalovaným a ktorá sa u poškodenej prejavuje najmä symptómami, a to nočnými morami, desivými myšlienkami, trasením, tendenciou vyhýbať sa veciam pripomínajúcim osobu alebo udalosť spôsobujúcu stres, predstavami a reminiscenciou negatívnych zážitkov, negativizmom, pesimizmom ohľadom perspektívy, poruchami koncentrácie, poruchami spánku, nadmernou ostražitosťou pred potenciálnym nebezpečenstvom, fóbiou z dimisie a návratu druhá z väzby, pričom touto poruchou poškodená trpela minimálne do 14.05.2022, kedy bolo pretrvávajúce tejto poruchy skonštatované v znaleckom posudku č. 62/2022 a ktorá porucha si objektívne vyžaduje lekárske psychiatrické alebo psychologické liečenie, ktoré trvá najmenej 12 mesiacov a ktorá porucha sťažuje bežnú dennú sociálnu existenciu poškodenej, zásadným spôsobom ovplyvňuje jej obvyklý spôsob života, pričom obžalovaný sa mal uvedeného skutku dopustiť napriek tomu, že už bol za trestný čin podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona odsúdený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. 4T/31/2017 zo dňa 05.04.2017, právoplatným dňa 05.04.2017 na trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní tri roky osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, z výkonu ktorého bol prepustený dňa 25.06.2020 a taktiež bol za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona odsúdený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/107/2014 zo dňa 28.06.2017, právoplatným dňa 28.06.2017 na trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní troch rokov.

Za túto trestnú činnosť okresný súd obžalovanému uložil podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 per analogiam, § 47 odsek 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsiatich) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 odsek 1 Trestného zákona mu okresný súd uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 76 odsek 2 a § 78 odsek 1 Trestného zákona mu okresný súd uložil i ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 432-436 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor, čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného a do výroku o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou.

V úvodnej časti odvolania, po rekapitulácii výrokovej časti a odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako i citácii ustanovení § 47 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uviedol, že výrok o treste u obžalovaného je v rozpore so zákonom, nakoľko okresný súd bez toho, aby v predmetnej veci zistil existenciu okolností hodných osobitného zreteľa (okolností, ktoré sa bežne nevyskytujú a majú podstatný význam z hľadiska povahy posudzovaného prípadu a osoby páchatela), po vyhlásení obžalovaného o vine znížil trest obžalovanému z 25 rokov na 20 rokov odňatia slobody, čo považuje za nesúladne s § 47 ods. 2 Trestného zákona. Za nezákonný považuje aj výrok o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia

ambulantnou formou, nakoľko na takéto postup neboli splnené zákonné podmienky. Samotný trestný čin, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným, nebol spáchaný pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním, preto nebol dôvod ukladať obžalovanému takéto ochranné liečenie. Dôvod na uloženie ochranného liečenia nebol skonštatovaný ani znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria v znaleckom posudku č. 23/2022. Znalec v záveroch predmetného znaleckého posudku síce skonštatoval, že obžalovaný je psychicky závislý na psychostimulanciách, metamfetamínoch, jeho závislosť je ale v štádiu remisie, obžalovaný abstinuje od drog už viac rokov, pričom jeho závislosť nemala žiaden vplyv na jeho konanie v čase spáchania skutku. Je preto nepochopiteľné, z akého dôvodu pristúpil súd k uloženiu daného ochranného liečenia. Pokiaľ mal súd za to, že i napriek záverom znaleckého posudku sú dané dôvody pre uloženie ochranného liečenia, mohol súd pristúpiť k výsluchu znalca, ktorý by tieto dôvody mohol ozrejmiť. Napokon ani z odôvodnenia samotného rozsudku nevyplýva, aké dôvody viedli súd k uloženiu ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou. Z uvedených dôvodov preto považuje prokurátor napadnutý rozsudok aj vo výroku o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou za nezákonný.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení, ktorým bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení zákonného trestu obžalovanému.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný vlastným písomným podaním i prostredníctvom obhajcu, keď uviedol, že ukladať trest odňatia slobody na 25 rokov aj napriek vyhláseniu o vine, považuje za neprimerane prísne, nakoľko sa k činu priznal, tento oľutoval, a preto považuje 20-ročný nepodmienečný trest za zákonný a primeraný. S poukazom na znalecký posudok MUDr. Straku, ktorý konštatoval psychickú závislosť obžalovaného na psychostimulatoch a metamfetamínoch, považuje aj uložené ochranné opatrenie za zákonné.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu, prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava a opatrovníčky maloletých poškodených a zároveň, v súlade s procesnými pravidlami v neprítomnosti poškodenej C. D..

Odvolací súd na verejnom zasadnutí tiež v zmysle § 326 ods. 5 Trestného poriadku s poukazom na § 268 ods. 2 Trestného poriadku doplnil dokazovanie v tom smere, že so súhlasom obžalovaného a prokurátora prečítal závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvia psychiatrie G. G. B. pod č. 23/2022, z ktorého mimo iného vyplynulo, že obžalovaný síce je psychicky závislý na psychostimulanciách a metamfetamínoch, no závislosť je v štádiu remisie, od drog abstinuje viac rokov, táto závislosť nemala a nemá žiaden vplyv na jeho konanie v čase spáchania skutku, a preto nenavrhuje nariadiť žiadny druh ochranného liečenia.

Obžalovaný ani prokurátorka nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému znaleckému posudku.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v celom rozsahu pridriavala písomného odôvodnenia odvolania okresného prokurátora, pričom má za to, že v prípade obžalovaného síce neboli splnené zákonné podmienky uloženia trestu odňatia slobody na doživotie, no zároveň však nebola zistená žiadna okolnosť hodná osobitného zreteľa, existencia ktorej by umožňovala uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov. Má za to, že poľahčujúca okolnosť spočívajúca v priznaní sa k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti a deklarovaní jeho úprimného oľutovania, nemá charakter okolností hodnej osobitného zreteľa, preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a aby sám obžalovanému uložil zákonný trest v trvaní 25 rokov. Zároveň navrhla zrušiť výrok o ochrannom opatrení, ktorým I. stupňový súd uložil obžalovanému ochranné liečenie, keďže vykonaný dôkaz na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu neodôvodňoval jeho uloženie, pričom z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nevyplýva, aké úvahy viedli I. stupňový súd k uloženiu ochranného liečenia protitoxikomanického ambulantnou formou.

Obžalovaný i jeho obhajca s poukazom na svoje písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhli odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie okresného prokurátora je dôvodné len čiastočne.

K napadnutému výroku o treste:

Celkom na úvod odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že obžalovaný A. B. učinil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, teda že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a toto jeho vyhlásenie bolo okresným súdom i prijaté a teda prvostupňový súd dokazovanie, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykonal, a vykonal výlučne dôkazy súvisiace s výrokom o treste a ochranného opatrenia - ochranného dohľadu (dokazovanie k ochrannému opatreniu - protitoxikomanickému liečeniu ambulantnou formou opomenul na hlavnom pojednávaní vykonať).

Pokiaľ sa týka druhu trestu, odvolací súd sa (na rozdiel od okresného prokurátora) v celom rozsahu stotožňuje s uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody na 20 rokov. Okresný súd celkom náležite prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, na spôsob spáchania činu a jeho následok, pohnútku a na osobu obžalovaného, ako i jeho pomery, možnosti jeho nápravy a v konečnom dôsledku i samotný postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti s tým, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov považuje aj odvolací súd za zákonný s tým, že podľa názoru krajského súdu jeho uložením nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona.

Primárne je treba uviesť, že podľa ustanovenia § 34 Trestného zákona je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, pričom táto ochrana sa realizuje formou trestnej represie (tým, že sa páchatelovi zabráni v páchaní trestnej činnosti), individuálnej prevencie (tým, že sa vytvoria podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život) a generálnej prevencie (tým, že sa iní odradia od páchania trestnej činnosti). Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrániť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie. Moderné humanistické teórie zaoberajúce sa účelom trestu a trestného práva vôbec, sú založené na myšlienke, že trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatela.

Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. Považuje sa za spravodlivé, aby bol vážne mienený sebakritický a kajúcny postoj „odmenený“ miernejším trestom, napr. tak, ako tomu umožňuje súčasný inštitút poľahčujúcej okolnosti z dôvodu „úprimnej ľútosti“, upravený v § 36 písm. l) Trestného zákona. Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že okresný súd (napriek námietkam prokuratúry) nepochybil, keď pri svojich úvahách o výmere trestu vychádzal precízne zo všetkých zásad uvedených v ustanoveniach relevantných pre jej určovanie a riadil sa zhora uvedenými úvahami teórie trestného práva. Prvostupňový súd pri určovaní výmery nepodmienečného trestu odňatia slobody dostatočne reflektoval na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, aj na spôsob spáchania činu a jeho následok, pohnútku a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy tak, ako to má na mysli zákonné ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Odvolací súd je toho názoru, že osobu páchatela treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatela treba posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Treba prisvedčiť odvolacím argumentom obžalovaného o neprimeranej prísnosti okresným prokurátorom navrhovaného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Je pravdou, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil viackrát a to i v dvoch prípadoch taxatívne vymenovaných trestných činoch v § 47 ods. 2 Trestného zákona, čo sa mu však aj adekvátne odrazilo v rámci obligatórneho ukladania trestu v rámci zásady „trikrát a dost“ v rozsahu 25 rokov až doživotie. Je však rovnako zistiteľné, že sa k spáchanej trestnej činnosti doznal a túto úprimne oľutoval. Zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychológia č. 38/22, síce vyplýva, že prognóza resocializácie je prevažne negatívna, no nie je ju možné vylúčiť s ohľadom na očakávané zmeny, no toto sa týka aktuálneho stavu, ktorý sa bude pravdepodobne vo vzťahu k resocializácii pozitívne meniť v procese starnutia. Zo znaleckého posudku z odboru psychiatrie č. 23/22 tiež vyplýva, že pobyť obžalovaného na slobode nie je pre neho alebo pre spoločnosť nebezpečný.

V prípade obžalovaného A. B. sa teda nejedná o nenapraviteľného páchatela, preto prokuratúrou navrhovaný nepodmienečný trest odňatia slobody v neupravenej výmere 25 rokov považuje aj odvolací súd s v súlade s námietkami obhajoby za neprímerane prísny a to práve s poukazom na jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti. Práve z dôvodu, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatela neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom tak, ako to upravuje § 39 Trestného zákona, teda mimoriadny zmierňovací inštitút, v tomto konkrétnom prípade § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam. V zhora naznačenom kontexte odvolací súd v názorovej zhode s obhajobou akcentuje, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti - k tomu pozri R 12/2017).

Vzhľadom na vyššie uvedené je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. Odvolací súd je teda toho názoru, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, teda na samom spodku zákonom ohraničenej trestnej sadzby v zmysle § 47 ods. 2 Trestného zákona (v danom prípade teda i pri nezistení okolností hodných osobitného zreteľa) je adekvátny k osobe obžalovaného, jeho pomerom a možnostiam jeho nápravy a zohľadňujúci spôsob spáchania činu a jeho následok. Napokon takto uložený trest a jeho účel je posilnený ešte o ochranný dohľad, ktorý obžalovaný absolvuje po výkone trestu odňatia slobody.

Zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný už bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K napadnutému výroku o ochrannom opatrení:

Odvolací súd po preskúmaní prokurátorom napadnutého výroku o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou zistil, že okresný súd v danom smere pochybil

v rámci svojho procesného postupu, keď k uloženému ochrannému opatreniu obžalovanému nielenže vo svojom rozhodnutí neuviedol žiadne zdôvodnenie, ale k tomuto výroku nevykonal ani žiadne náležité dokazovanie, ktoré by malo podklad na vyhlásenie označeného výsledku, preto odvolací súd toto pochybenie súdu prvého stupňa napravil sám tým, že na verejnom zasadnutí oboznámil so súhlasom obžalovaného i prítomnej prokurátorky závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie G. G. B. pod č. 23/2022, z ktorého mimo iného vyplynulo, že obžalovaný síce je psychicky závislý na psychostimulanciách a metamfetamínoch, no jeho závislosť je v štádiu remisie, od drog abstínuje viac rokov, táto závislosť nemala a nemá žiaden vplyv na jeho konanie v čase spáchania skutku s tým, že znalec nenavrhol nariadiť žiadny druh ochrannej liečby, a preto odvolací súd (v súlade s odvolacími námietkami prokurátora) zrušil tento výrok o uložení ochranného liečenia, považujúc ho za uložený nedôvodne a v rozpore so zákonom.

Vzhľadom na správnosť výroku o vine a uloženom ochrannom dohľade, ktoré napokon ani neboli odvolaním napadnuté, zostal napadnutý rozsudok v tejto časti nezmenený.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.